

Agna Petkevičiūtė, 4E klasė, 2022 m.

Baigiamojo darbo vadovas – Audrius Novickas

Šnipiškių kortų namelis

45 piešiniai tušu, 45 atspaudai (13 x 18 cm) // Estampinis popierius, tušas, acetoninė spauda, arbata, lipalas;
3 min HD video

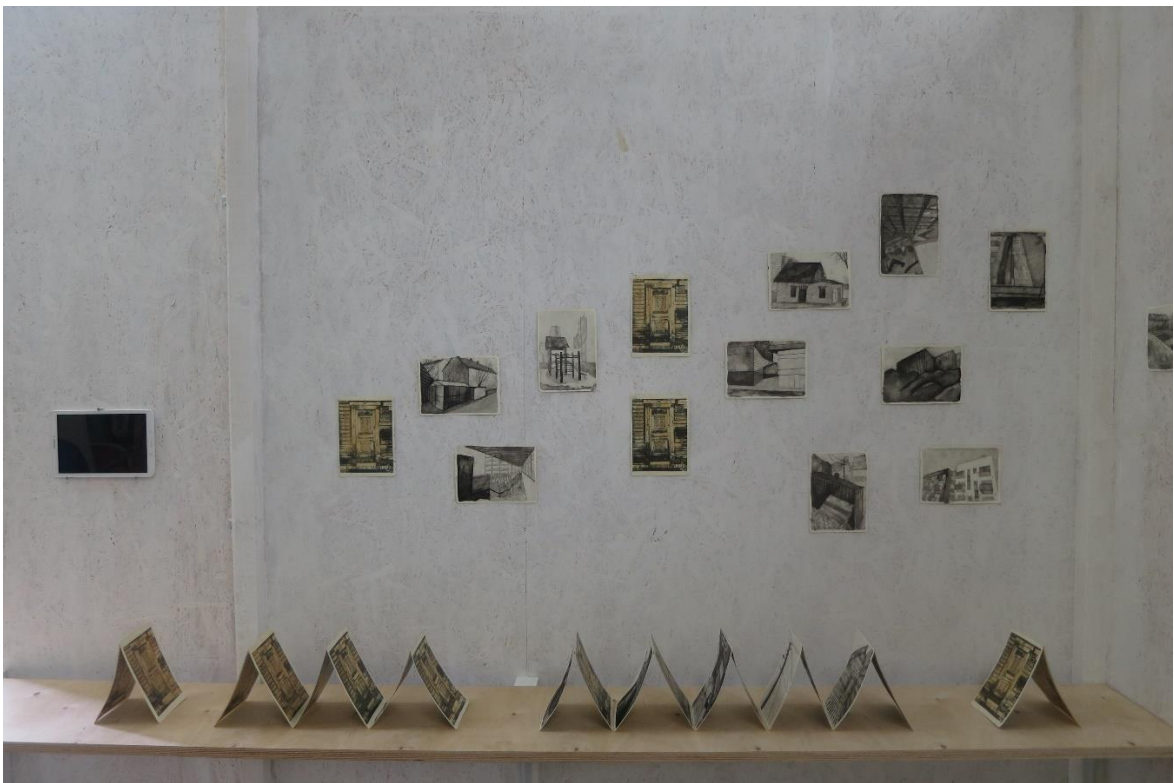
Šnipiškės – vienas iš istorinių Vilniaus priemiesčių. Dar prieš kelis dešimtmečius jis buvo vadinamas „Šanchajumi“ dėl XIX a. pabaigos – XX a. pradžios apleistų ir dar gyvenamų medinių liaudiško stiliaus gyvenamųjų namų. Dabar šiame rajone iškilusiuose stiklo ir plieno dangoraižiuose įsikūrę bankai, verslo ir prekybos centrai, o naujai pastatytuose daugiabučiuose gausėja naujakurių, todėl jis vis dažniau vadinamas „Naujuoju Vilniaus miesto centru“.

Aš Šnipiškėse gyvenu nuo 7-erių metų, tad pažįstu šios aplinkos kultūrą bei žmones. Pastaraisiais metais vis daugiau medinių gyvenamųjų namų yra superkami, vėliau – griunami, todėl autentiškos šio mikrorajono pusės greitai nebematysime, išliks tik dalis „išrinktųjų“ statinių. Todėl nusprendžiau įamžinti architektūrinę Šnipiškių kaitą, kol dar įmanoma tai užfiksuoti.

Skirtingais metų laikais aš ėjau į Šnipiškių gilumą ir dokumentavau šio rajono architektūros pokyčius ir kontrastus. Visi šie vaizdiniai man asocijavosi su kortų nameliu. Tam, kad jį būtų galima pastatyti, reikia įdėti nemažai kruopštaus darbo, bet tam, kad jį sugriautum – dažnai tereikia prisiliesti pirštu. Paprastai viena kortų pusė yra dekoruota vienodu raštu. Savo kortų vienodai pusei pasirinkau Giedraičių g. 18 esančių senų medinių durų vaizdą, kuriose yra matomi ornamentiniai medžio raižiniai. Šios puošnios durys mano baigiamojo darbo projekte naudojamos kaip simbolinis portalas, atveriantis Šnipiškių margumą ir įvairovę. Kitoje kortų pusėje yra mano nupiešti kintančios architektūros vaizdai, iš kurių susideda Šnipiškių urbanistinio peizažo dėlionė.

Mano diplominio darbo procesas turėjo daug etapų: pirmiausia buvo piešiami laisvo pobūdžio eskizai nedidelio formato lapuose; vėliau ant estampinio popieriaus, kuris buvo išpjautas lazeriu, suapvalinant kraštus, buvo daromos kortelės. Vienoje jų pusėje buvo tušu piešiami užfiksuoti Šnipiškių rajono vaizdai, o kitoje pusėje daroma acetoninė spauda – perkeliama viena Šnipiškių rajono namo durų nuotrauka, vėliau ta pusė buvo dažoma su arbata, kad išryškintų ažūro autentiškumą bei senoviškumą ir galiausiai dengiama lipalu, kad pasimatytų kortelių žvilgesys.

Taip pat pateikiamas videoįrašas, kuriame užfiksuotas kortų namelio statymo ir griovimo performansas, panaudojant mano sukurtas „kortas“.

Emilija Romanovskaja, 4E klasė, 2022 m.

Baigiamojo darbo vadovas – Audrius Novickas

BIOHAZARD, 11-os piešinių kompozicija, 200 X 200 cm, popierius, popierinės dėžutės, grafitiniai pieštukai, anglis, kreida, akvarelė

Globalus planetos užterštumas yra daugybės faktorių rezultatas, atspindintis pokyčius ne tik atmosferoje, bet ir vandenynuose, ledynuose, o pastaruoju metu – ir žmogaus veiklos padarinius. Pasirinkdama šią temą, norėjau apmąstyti galimas tolesnio planetos teršimo pasekmes. Žiūrėdama savo mėgstamus dokumentinius filmus apie vandens pasaulį, pradėjau pagalvoti – kas gali atsitikti, jei ir toliau žmonija terš vandenynus, kaip tai gali paveikti povandeninę gyvybę?

Kurdama baigiamąjį darbą, bandžiau įsivaizduoti, kad dėl aplinkos užterštumo povandeninis pasaulis gali taip mutuoti, kad bus ne tik baisu maudytis, bet ir baisu bus pagalvoti apie plaukimą laivu. Šitas kūrinys kilo iš mano pasibjaurėjimo žmonijos savanaudiškumu ir negalvojimu apie pasekmes.

Pasirinkau piešimo meninės raiškos priemones, nes jos buvo arčiausiai mano širdies ir leido išlaisvinti kūrybinę fantaziją. Kurdama niūrią ateities viziją įkvėpimo sėmiausi iš surrealistinio dailės ir iš kompiuterinio žaidimo *Hungry Shark* (liet. *Alkanas ryklis*).

Savo piešiniuose naudoju skirtingas piešimo priemones – grafitinius pieštukus, juodą anglį, baltą kreidą ir akvarelę, popieriaus formatus – didžiausias formatus 70 x 100 cm, 42 x 60 cm, 30 x 42 cm ir galiausiai pats mažiausias formatus 14 x 21 cm. Kai kuriems piešiniams suteikiu ir trečiąjį matavimą kurdama juos ant 6 cm aukščio dėžučių. Derinau ir kaitalioju priemones, formatus ir efektus siekdama intensyvaus ir ryškaus mutacijos įspūdžio. Tokią kompleksinę kompoziciją kūriau ne tik dėl įdomumo, bet ir galimybės perteikti sodresnį ir labiau realistinį vaizdą, išryškinti tam tikras vietas ir detales.

Mūsų povandeninis pasaulis yra unikalus, gražus tad nepraraskime jo ir visų jame esančių gyvybės formų!

Kristina Paškauskaitė, 4E klasė, 2022 m.

Baigiamojo darbo vadovė – Ieva Paltanavičiūtė

Užsisvajojimas, 2022, piešimas, abu lapai po 49,5 x 69,5 cm

Šis darbas apibūdina vieną iš mano blogųjų įpročių – dažną užsisvajojimą. Skaitydama daug knygų ir žiūrėdama serialų aš išsivysčiau vaizduotę, kurios pagalba aš prikuriu visokių dalykų ir dažnai paskęstu mintyse. Ir nors svajoti yra nuostabus dalykas, jis man ėmė kurti problemų... Mano gyvenime vis daugėja rūpesčių ir sunkumų, ir aš, nesijausdama pakankamai stipri su jais susitvarkyti, pasiguodžiu save užsisvajodama ir fantazuodama apie kažką kitką. Ir tai darau taip dažnai, kad susidarė susikaupimo problemos ir aš net nebegaliu kontroliuoti savo užsisvajojimo. Tad šiuo metu aš stengiuosi labiau sutelkti dėmesį į realybę ir kontroliuoti savo vaizduotę.

Taigi, šiame kūrinyje aš ir vaizduoju savo pabėgimą nuo realybės ir kaip aš matau pasaulį, net jei tai nėra tiesa. Apačioje vaizduojamas realusis gyvenimas, kuris man atrodo baisnis, nei iš tikrųjų yra. Ten yra mano baimės ir sunkumai. Nuo jo žmogelis pabėgo užlipdamas kalnu taip aukštai, kad išnyra pro debesis, kurie atskiria realybę nuo svajonių krašto, vieta, į kurią aš patenku, kai paskęstu mintyse. Ten yra kalno viršūnė, ant kurios žmogelis dabar sėdi, apsuptas dalykų, kurie teikia malonumo.

Mano kūrinys yra sudarytas iš dviejų didelių lapų: balto ir juodo. Ant balto lapo nupieštas svajonių pasaulis, į kurį pabėgdavau, o ant juodo – kaip aš matydavau savo gyvenimą. Šiuos lapus jungia „debesėlių riba“, sudaryta iš debesėlių, kuriuos atskirai nupiešiu, iškarpyčiau ir suklijuosiu. Piešti nusprendžiau tokiu „ilustraciniu“ stiliumi, nes jis ekspresyviai ir aiškiai perteikia objektus, sukuria kontrastus. Naudojau akvarelę, nes ji sukuria gražius efektus.

Štai kompozicijos objektai, apibūdinti detaliau:

- Kalnas – jis yra vienintelis dalykas, jungiantis abu pasaulius. Jis stovi realybės pasaulyje, tačiau yra toks aukštas, kad jo viršūnė yra svajonių pasaulyje, virš debesėlių ribos. Jis yra kelias, kurio aš pabėgu nuo realybės, tačiau juo aš galėčiau ir nusileisti, nors to ir nesinori daryti.
- Debesys – debesėliai ateina iš svajonių pasaulio. Jie pasklidę po visą šio pasaulio kraštą ir jie yra tas atpalaiduojantis lengvumas, kuris neša mane pro svajones. Tačiau kalno viduryje jų yra tiek daug, kad jie sudaro debesėlių ribą, visiškai atskirdami svajonių ir realybės pasaulius. Ta debesėlių riba taip pat užstoja saulę, šitaip sukurdamą šešėlį ant realybės pasaulio.
- Žmogelis – taip, jis reprezentuoja mane. Jis pabėgo nuo realybės užlipdamas kalnu ir sustojo pailsėti ant jo viršūnės. Jis nenori palikti svajonių krašto.
- Ugnis – deganti realybės pasaulio žemė parodo tai, jog man atrodo, kad aš darydama visokias klaidas tarsi „deginu“ savo gyvenimą, sugadindama savo šansus kažką pasiekti.
- Degantis laikrodys – viena iš didžiausių priežasčių dėl mano gyvenimo problemų yra laiko trūkumas. Laikas man, kaip lėtam žmogui, eina per greitai ir aš niekaip negaliu suspėti padaryti visų darbų. Kai

man reikia kažką atlikti ar priimti kažkokį sprendimą per trumpą laiko tarpą, aš patiriu spaudimą ir stresą ir tuomet nieko nesugebu padaryti...

- Kovoiantys ožiai – jie, aišku, reprezentuoja visokius konfliktus, kurios tenka patirti gyvenime, nors man jie nepatinka...
- Skraidantys popieriai – dauguma mano problemų yra surištos su mokykla, tad popieriai ją reprezentuoja.
- Gamta – svajonių pasaulyje yra daug gamtos: gėlių laukas, miškelis, paukščiai ir kt. Gamta mane visuomet nuramina ir pripildo įkvėpimo, tad į ją taip pat pabėgu nuo realybės.
- Takelis – jis nėra labai svarbi kūrinio dalis, bet jis veda iš miško žemyn kalnu, atgal į realybę, tačiau jį užkerta gėlių laukas, nukreipiančios dėmesį nuo realybės.
- Pilis – tai yra svajonių pilis. Tai yra vieta, kur viskas yra tobula, kur aš saugi nuo bet kokių gyvenimo sunkumų, visiškai atsiskyrusi nuo realybės. Į ją galima patekti nuplaukus laiveliu per debesis.

